

Ги де Мопасанъ

Двама приятели

Парижъ бѣше обсаденъ, изгладнѣлъ, хъркащъ. Вработетата орѣдяваха по покривитѣ, и каналитѣ се обезселваха. Хората ядѣха каквото имъ попадне.

Като се разхождаше тѣжно презъ една ясна януарска сутринъ по крайния булевардъ на града, съ ржце въ джебоветѣ на своитѣ униформени панталони, г-нъ Морисо, часовникарь по занятие и чехларъ по стечение на обстоятелствата, се спрѣ изведнажъ предъ единъ събратъ, въ когото позна единъ свой приятель. Това бѣ г-нъ Соважъ, съ когото се бѣха запознали край рѣката.

Всѣки недѣленъ день преди войната Морисо тръгваше още отъ зори съ единъ бамбуковъ прѣтъ въ ржка и една тенежена кутия на грѣбъ. Той се качваше на влака за Аржантъой, слизаше въ Колонбъ, сетне стигаше пешкомъ до острова Марантъ. Щомъ като пристигнѣше на това многоблѣнувано мѣсто, той започваше да лови риба; ловѣше до мръкнало.

Всѣки недѣленъ день той срѣщаше тамъ единъ кръвѣнъ, веселъ човѣецъ, г-нъ Соважъ, праматаринъ на улица Нотрѣ-Дамѣ-де-Лоретъ, другъ востратѣнъ риболовецъ. Тѣ прекарваха често пѣти по цѣло следпладне единъ до другъ съ вѣдица въ ржка, съ вирнати надъ водата крака; бѣха се сприятѣлили помежду си.

Презъ нѣкои дни тѣ не говорѣха, но удивително се разбираха и безъ да приказватъ, понеже имаха сходни вкусове и еднакви усѣщания.

Напролѣтъ, къмъ десетъ часа сутринѣта, когато обновеното слѣнце караше да плува върху спокойната рѣка оная лека пара, която тече заедно съ водата, и